

прицелната точка. Но до тамъ е още далечъ, и ще минатъ дни и седмици, презъ които ще се разиграе кървавата драма на единъ подвигъ. Въ полунощната тъмнина четата прегазва до колъне една блариста мѣстность, минава източно отъ с. Вардимъ и се отправя южно, къмъ посока на габровския балканъ. По пѣтя тя скъсва телеграфното съобщение между Русе и Свищовъ и осъмва близо до с. Сарж-яръ всрѣдъ една открита мѣстность отъ ниви и ливади. Изтокъ заруменява въ утринната зора, и надалечъ се чува вече тжжната жетварска пѣсенъ на робската земя. Пожълтѣлитѣ ниви приканватъ своитѣ ранобудни работници къмъ полски непосилень трудъ. И, наистина, първитѣ пѣтници, които юнацитѣ срѣщатъ, това сж жени и моми жетварки, заедно съ нѣколко коля, натоварени съ деца, сърпове, паламарки и жетварска покщнина. Двама турци, яхнали на коне, съ чалма овита около главата, водятъ тия български робини, за да жънатъ „на меджия“, т. е. безплатно на селския бей — чифликчия. Обаче тоя день е недѣля, 6-и юлий. Хаджи Димитъръ, още съ първитѣ стѣпки на родна земя, иска да покаже на своитѣ сънародници и на тѣхния самовластенъ господаръ, че недѣлята е день за почивка на християнитѣ. Той връща жетваркитѣ обратно въ селото, гдето навлиза и цѣлата чета, за да даде урокъ на тѣхния ага — мохамедовъ последователъ. Нѣколцина отъ възстаницитѣ, на чело съ Стефанъ Караджа, обграждатъ чифлика му, нахлуватъ въ стаята му, взематъ пушкитѣ и лищовитѣ му и откарватъ нѣколко негови коня, които беятъ не приема да му се заплатятъ. Следъ като развѣватъ революционното знаме всрѣдъ черковния площадъ на Сарж-яръ, Хаджи Димитъръ държи предъ населението кратка речъ, въ която казва, че той и другаритѣ му идатъ за доброто на народа и че следъ тѣхъ идатъ още много други, да се борятъ за неговата свобода. Напомня, че християнитѣ трѣбва да тачатъ недѣлния день и, като посочва знамето на независимостъта, той казва:

— Вие всички се намирате подъ неговата защита.

Тржбата изсвирва, дружината отново продължава пѣтя си при голѣмото очудване и любопитство на събралитѣ се деца, селяни и селянки.

ката, тя се нарича Игликина поляна, но, понеже такива поляни има много въ балкана, между мѣстното население историческата „Игликина поляна“ е позната подъ названието „Хоръ-йери“. До нея се отива отъ Сливенъ за 12 часа на конь — презъ Асеновското дефиле, с. Бѣла, Бѣленската рѣка, Арнаутъ дере, Тъмна гора, вододѣла Дервишъ аланъ, „Гробоветѣ“, „Хоръ-йери“ — висока поляна, обградена съ вѣковни букове.